

Svar til 'Møtes av stille protest': Tatt inn i LillesandsPosten 7.des. 2018.

Ensretting ut fra unntak: Hvem diskrimineres nå?

'Fundamentalisme', er ett ord som tilskrives Benestad i forhåndsomtalen på tirsdag, men om en er litt romslig, slik artikkelen etterlyser, og utvider definisjonen av religion til også å gjelde livssyn, så passer fundamentalisme godt på det som foreningen FRI står for i Norge: Fundamentalisme: religiøse (/livsynsmessige –min tilføyelse) ideologier der tanken om en absolutt og objektiv sannhet danner grunnlag for allmenne normer og atferdsregler, som kreves virkeliggjort gjennom samfunnets sosiale og politiske institusjoner. (Store Norske leksikon)

Det synes være enighet om at lover ikke skal benyttes til å ekskludere eller urettvist straffe dem som er eller tenker annerledes. Det burde kanskje nå slå inn hos lovgivere. I Norge har kampen gått gjennom tre faser, fra kamp om aksept, videre til appell om likestilling/likeverd, til en stilling av dominans i lovverket. Det har allerede skjedd i Lov om likestilling (2018), der omvendt bevisbyrde nå er innført, i strid med all tidligere rettspraksis. Inntil nå har man i strafferetten vært uskyldig inntil det motsatte bevist, men nå sier Likestillingsloven at "diskriminering skal ansees skjedd, hvis det foreligger omstendigheter som gir grunn til å tro at diskriminering har skjedd, og den ansvarlige ikke sannsynliggjør at diskriminering likevel ikke har skjedd," (fra advokatsidene.no) Hvordan en slik endring av bevisbyrde skal håndteres av strafferetten, ut fra dens tidligere praksis, blir spennende å se. Snart vil kanskje ikke foreldre kunne snakke med sine barn om dette, uten å bli beskyldt for å diskriminere minoriteter, og med omvendt bevisbyrde! Med i bildet hører at ved endringene i lov om ekteskap (1.1.2009) ble med tilbakevirkende kraft, alle tidligere inngåtte ekteskap å betrakte som kjønnsnøytrale ekteskap. Rettsprinsippet om at lover ikke skal ha tilbakevirkende kraft, ble altså vraket.

Det hevdes i artikkelen at man har "respekt for religion og ytringsfrihet". Men at man "ikke har respekt for noen som setter religion foran sunn fornuft." I den sammenheng er det relevant å spørre hva grunnlaget for denne sunne fornuften er for noe? Er fornuften sunn, om resultatet er i tråd med samtidens trender og holdninger? Det er i så fall et grunnlag som flere ganger har vist seg være sviktende. Det å la seg drive med vær og vind, uten noe faktisk å holde seg etter, har ført galt av sted. Siden man distanserer seg fra religion: Hvilken fornuft kan bygges på en forutsetning om at alt som finnes, er atomer i bevegelse? Enten blir da slike tanker lovstyrte, i betydningen ufrie, eller de blir vilkårlige. For å vurdere om en fornuft er sunn eller ikke, må en ha noe objektivt eller allmenngyldig å vurdere ut fra. Alt annet blir subjektive mennesketanker. Om ateismen var sann, kunne man ikke stole på noe den hevdet. Fordelen for kristen 'fundamentalisme', er at den har noe stødig å stå på.

Det hevdes videre at "Benestad .. og hans eventuelle meningsfeller, som .. med Bibelen i hånd mener at noen foreldre er bedre enn andre, er på ville veier." Det spørres litt hvem som er på ville veier her: i) Det er stor forskjell på foreldre. Det er bl. a. derfor det er nødvendig med barnevern og fosterhjem, og at noen barn blomstrer og trives, mens andre gjør det motsatte. ii) Sitatet er en fordreining av Benestads uttalelser, og man danner en stråmann for å kunne anklage for diskriminering. Men den 'diskriminerte' er selv begynt å diskriminere. Det skjer via lover som diskriminerer andre enn eget syn i barnehager og skole. Hva Benestad har trukket fram fra Bibelen, er slik jeg kjenner til at Gud skapte mennesket til kvinne og mann (1Mos1v27) og Jesus sier at mannen skal forlate sin far og mor, og holde seg til sin kvinne -underforstått i ekteskapet. Det det heterofile ekteskapet er av en annen kategori enn likekjønnet. Dersom meningen er hvorvidt mann og kvinne er like gode omsorgspersoner som menes, så er det ikke nødvendigvis voksnes omsorgsevne, men rammene omsorgen gis innenfor, som det er uenighet om. Det heterofile ekteskapet har dype kulturelle røtter, uavhengig av religion/livssyn, og utgjør udiskutabelt det dominerende i verden.

"Jeg ønsker å bidra til et rausere og mer inkluderende samfunn" -hevder n.n., og fortsetter "derfor har jeg tenkt å stå utenfor Bedehuset i byen, sammen med kona mi og gode venner.. for å vise at jeg er veldig uenig med Benestad."

Noen ord om raushetens grenser i den sammenheng: Ut fra andre sammenhenger er det klart at rausheten ikke varer

de første 12 ukene av et svangerskap. Fargen som mangler i regnbueflagget er indigo (blå/rød-blanding). Det mangler den himmelske som i kjærlighet kom og ga sitt blod for alle, uansett kjønnsstilling, tiltrekning og alder. Det er han som er i stand til å sette mennesker i FRIHET, noe annet er et religionssubstitutt. Toleransen ser ikke ut til å gjelde overfor dem som påpeker dette, eller sette seg utover allment akseptert konsensus-fornuft. Utsagnet: 'jeg har sett stor intoleranse bli utøvd i toleransens navn', gjelder fortsatt. Å møte opp utenfor et lokale, for å protestere mot et arrangement inne i det, virke ikke spesielt tolerant. Hadde de kommet inn, kunne de risikert å ha lært noe.

Til sist kan det virke som vi har felles interesse i barnas rettigheter i situasjonen. Men hvilke rettigheter? Har ikke barna rett til en far og mor? FN's barnekonvensjon, som Norge står tilsluttet sier i Art 7.1, at barnet skal registreres umiddelbart etter fødselen og skal fra fødselen ha rett til et navn.. og så langt det er mulig, rett til å kjenne sine foreldre og få omsorg fra dem. I Norge holdes bevisst informasjon om biologisk far borte fra barnet, til det blir 'gammelt nok' (myndig). For meg virker det som voksnes interesser står i sentrum her.

Det aktuelle møtet på Bedehuset

En skal vokte seg for å være for ensidig positiv eller negativ til noe på forhånd: Det var tydelig hvordan en negativ forhåndsomtale i avisen, var med å prege forventningene til noen av de fagpersoner som dukket opp på Øivind Benestads møte på Bedehuset. Kanskje var det derfor de kom? Éi av disse hevdet at hun forventet et verdibasert foredrag, men fikk bl.a. høre om hvordan 'alle kjønns-uttrykk, kjønnsidentiteter, seksuell orientering og atferd, fremstår som likestilte normalvarianter' i foreningen FRI's propaganda. Likevel kritiserte hun Benestad for å trekke fram at barn kan skifte juridisk kjønn via Internett (med foreldrenes samtykke), lettere enn navnebytte. Men de som er ansvarlige for dette, er jo myndighetene (Stortinget). Når 70-90% av dem som én gang har opplevd kjønnsdysfori (kjønnsinkongruens), finner tilbake til sitt biologiske kjønn, bør man ikke overgi alt ansvar til den som lider under dette. Det er å gjøre noen som lider en bjørne-tjeneste å akseptere alt de hevder i en slik sammenheng. Om adopsjon fra likekjønnede par, forhåndsomtalt i avisen, uttalte Benestad at det var det han var minst opptatt av. Han så positivt på at barn fra mislykkede ekteskap ble adoptert. For øvrig er skilsmisse-prosent fra likekjønnede lesbiske par 3 ganger så høy som for heterofile.

En annen fagperson viste, tross faglig dyktighet, dårlig skjønn da hun hevdet at en ungdom, med gjennomført kjønnskifte bak seg, som når millioner av andre unge og fungerer som en guru for disse, ikke burde omtales ved fornavn på møtet -uten å kjenne vedkommende. Slike personer var sårbare.. Det tigger jo spørsmålet hvor mange av de millioner unge som ser på henne, kjenner henne dypest sett? Hvem vet om vedkommende en gang vil bytte tilbake til sitt opprinnelige kjønn, når oppmerksomheten stilner og muligheten for selverkjennelse og refleksjon øker. For øvrig ble også talen filmet og kan etter hvert finnes på YouTube. Det ble henvist til at opptil ti personer årlig ble født med kromosomavvik, og opp til 1 promille av befolkningen ble født avvikende fra det vanlige to-kjønns mønsteret (mht. kjønnsorganer etc.) Når det gjelder årsaken til det, synes det å være uklart i hvor stor grad sosiale og/eller epigenetiske faktorer spiller inn. Det er bare for en liten del av denne promillen igjen at genetiske faktorer synes å avgjøre.

Det kan begrunnes ut fra en stor tvillingundersøkelse i 2016 (Michelle Cretella, "Gender Dysphoria in Children) der bare 28% av tvillingene var enige om å forstå seg som transkjønnede. I 72% av tilfellene opplevde den andre tvillingen å være i harmoni med sitt biologiske kjønn. I de 28% av tilfellene med samstemthet, kan noen muligens henføres til enzym-problematikk (CAH hos piker og AIS hos gutter), med hhv. for mye og for lite testosteron. Men det synes å være en gjennomgående trend i samfunnet i dag, at unntak danner utgangspunkt for lover og regler i kjønns-sammenheng, samt at ensrettingen i media, skoler og helsevesen bygger på nettopp de samme unntakene. Foreningen FRI får betalt for å besøke skoler og barnehager, mens MorFarBarn ikke har anledning til dette.

Asbjørn E. Lund.